

Minister nævnede, at allerede i Middelalderen gaves der ved den skaanske og sjællandske Kirkeret Adgang for Menighederne til at vælge deres Præster. Denne Ret, som Menighederne saaledes tidligere have haft til at tage Del i Valget af deres Præster, er jo ved Tidernes Ugunst gaaet tabt, og ved Grundloven af 1849 gik denne Ret, som Befolkningen tidligere i større eller mindre Udstrækning, alt eftersom Forholdene vare til, havde haft, over i Kongens Haand.

Nu er det jo, som det gentagne Gange er nævnt under disse Forhandlinger, saaledes, at Grundlovens § 75 fastsætter, at Folkekirkens Forfatning skal ordnes ved Lov. Jeg hørte nu, at den ærede Minister mente, at Grundlovens Mening var den, at dermed ogsaa fulgte, at Kirken skulde have en repræsentativ Forsamling. Jeg maa tilstaa, at jeg efter det Kendskab, jeg har til de Forhandlinger, der have været førte, ikke har faaet denne Opfattelse. Jeg tror ikke, det har været Folketingets Opfattelse i tidligere Tider. Naar man ser paa den Behandling, som de kirkelige Lovforslag, der have været fremme, efter de tidt nævnte tvende Kommissioner fra 1854 og 1868, have faaet her i Rigsdagen, saa har jo nemlig Folketinget nægtet at fremme Forslag, som vare komne frem paa Grundlag af disse Kommissionsbetænkninger, og jeg har faaet den Opfattelse, at det særlig var ud fra den Betragtning, at Folketinget ikke vilde anerkende, at Kirken skulde have en saadan repræsentativ Forfatning, men at det vilde, at hvor Kirkens Forhold og Sager skulde ordnes, skulde det ske ved Samvirken mellem Regering og Rigsdag. Det skal jeg nu imidlertid ikke forfølge videre. Der er jo ældre Medlemmer, som ere mere inde i disse Forhandlinger og have et større Kendskab dertil, men jeg har, som sagt, faaet denne Opfattelse ved at se efter, hvad der er forhandlet paa Rigsdagen i de Tider.

Den ærede Indleder af Forhandlingerne her i Gaar holdt jo et meget klart og interessant Foredrag, hvori han særlig paaviste, at de Love, vi have faaet, i 1855 om Sognebaandsløsning, i 1868 om Valgmenigheder, og i 1872 om Brugen af Kirker, vare Love, som vare vel egnede til og i meget høj Grad havde bidraget til at fremme det kirkelige Liv her i Landet. Deri tror jeg, det ærede Medlem har Ret, og jeg skal gerne give min Tilslutning til den Udtalelse, og jeg haaber, at de Forhandlinger, der ville blive førte her i Rigsdagen om de foreliggende Love, maa føre

til, at vi kunne faa Love frem, som gaa i samme Retning. Desværre har jo den storpolitiske Kamp, som i de sidste 30 Aar har behersket os, været en Hindring for, at Rigsdagen kunde fortsætte med den Lovgivning, som saa lykkeligt var paabegyndt omkring Tresserne og fortsat i 1872. Men efter at den storpolitiske Kamp nu forhaabentlig er ført til sin Afslutning, er det mit Haab, at Rigsdagen maa faa Held til at gennemføre kirkelige Fremskridtslove i den af det ærede Medlem for Sønderbroby (Sofus Høgsbro) angivne Retning. Jeg kan derfor kun hilse Fremkomsten af de her foreliggende Lovforslag med Glæde, jeg tror, at de, i hvert Fald de fleste af dem, tage Sigte paa en Udvikling af den Lovgivning, som er indledet ved de tre af mig nu nævnte Lovforslag. Jeg skal derfor straks paa Forhaand erklære, at jeg er tilfreds med de tre paa Dagsordenen sidst opførte Lovforslag, og jeg kan give dem min fulde Tilslutning.

Noget anderledes forholder det sig med det første og mest omdebatterede Lovforslag, Forslaget om Menighedsraad. Jeg skal tilstaa, at det forekommer mig, at dette Lovforslag indeholder Bestemmelser, som vi ikke godt kunne lade blive staaende, hvis dette Forslag skal bidrage til at udvikle de kirkelige Forhold her i Landet. Jeg skal tillade mig her at nævne nogle af de faa Punkter, paa hvilke jeg tror, at Forslaget om Menighedsraad maa undergaa Forandring. Det er jo af tidligere Talere blevet fremhævet, at Lovforslaget, som det foreligger i Aar, paa adskillige Punkter afviger fra det Forslag om samme Emne, som i Fjor var indbragt af den nuværende ærede Minister, den Gang altsaa indbragt ved privat Initiativ. Jeg skal begynde med et enkelt Punkt, som for Resten blev omtalt i Gaar af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), og hvor det glæder mig, at det ærede Medlem, der havde Ordet først i Dag, var af samme Mening, det er Spørgsmaalet om Tjenestetyendes Valgret. Det Forslag, vi havde i Fjor, indeholdt jo en Bestemmelse om, at ogsaa Tjenestetyende havde Valgret til disse Menighedsraad. Jeg skal fremhæve, hvad der egentlig er overflødigt, og hvad enhver let vil kunne indse, at det kun er et forsvindende Antal af Tjenestefolk, der her i Almindelighed kan blive Tale om. Her er jo kun Tale om Folk over 25 Aar og Folk, som have haft fast Ophold i en Kommune over et Aar. Her vil med andre Ord for Tjenestetyendes Vedkommende kun blive